

I això qui ho aixeca?

Els jugadors del Girona, després del 0-4 contra el Llevant a Montilivi LLUÍS ROMERO.

La realitat és tossuda. A cada fil d'esperança, per prim que fos, l'ha seguit una garrotada severa. En el trofeu Costa Brava, encara sense cap fitxatge en l'onze inicial –o acabaven d'arribar o ni tan sols hi eren–, el Girona va mostrar prou bona cara, contra un Wolverhampton, això sí, que ha estat capaç de fer pitjor arrencada (0 punts de 15). La següent cita a Montilivi ja va ser la nefasta estrena contra el Rayo amb la creu de Gazzaniga i el primer de tres fiascos seguits. No es va començar a veure algun brot verd fins a Balaídos. Vanat, Ounahi i Witsel, el camí de l'esperança. Efímer. Al cap de sis dies, tot allò a què s'havien agafat va caure com un castell de sorra. Sí, amb el condicionant de les expulsions, però tornant a mostrar totes les vergonyes i fent-ne passar. Sempre et pots justificar amb excuses. A cada partit hi ha algun contratemps. Però l'única realitat és que el Rayo te n'ha fotut tres; el Vila-real, cinc; el Sevilla, dos, i el Llevant, quatre. Un punt de 15, dos gols a favor i 15 en contra.

Fa mala pinta. Ja en feia el retard, exageradíssim, en l'arribada de fitxatges i en la necessària sacsejada en la plantilla. El repte era

fer net de la pèssima segona volta de l'any de la Champions que va estar a punt d'acabar amb daltabaix, i el fet és que l'equip està més enfonsat que mai i que fins ara només ha demostrat ser l'antítesi de la competitivitat, que és el mínim que s'ha d'exigir a un equip que vulgui continuar a primera. Costa d'imaginar un Girona amb la brega, l'agressivitat, la intensitat, la solidaritat i la solidesa que fan falta als equips que tenen la permanència al cap. I costa encara més veient com s'han configurat la defensa i el mig del camp. Partint de la idea que ningú es vol tirar pedres a la seva teulada, que tothom qui té un negoci vetlla perquè funcioni, es fa molt difícil d'entendre per què s'han deixat perfils buits, que ja era un risc encara que l'equip hagués progressat pel bon camí i sense contratemps, i que ara que van tan mal dades encara fa més mal d'ulls.

En plena crisi, qui parla és l'entrenador, i només ell. I no pas poc. Ahir hi tornava. I avui, a San Mamés. En Michel i el seu discurs, hi ha hagut girs que conviden a la preocupació. Aquell "qui no vulgui ser-hi que marxi" era molt inquietant. Després va venir el punt de tranquil·litat i optimisme expressats per l'agressivitat i energia que va veure a Vigo, ja amb el mercat tancat. L'avís que feia el tècnic abans de rebre el Llevant –"necessitem més temps per sortir d'aquesta situació i necessitem que tothom ho tingui clar, ja que si no hi haurà trencaments entre nosaltres"– feia tuf de premonitori. I tot el que va arribar el dia que havia de ser el de la reacció i de la reconciliació, va accentuar-ho. El 0-4, la impotència, la baixada de braços i el ja n'hi ha prou de l'afició, que va mirar directament cap a la llotja. I Michel, rescatant la bossa dels dards, criticant la mala actitud d'alguns jugadors quan estaven en inferioritat i reclamant tenir humilitat i apartar els egos. Curiosament, el mateix concepte i avís de Flick, amb la diferència que en el Barça l'equip està fet i construït, amb jugadors de primer nivell mundial, i a Girona, ni una cosa, ni l'altra ni la de més enllà.

La confiança dels que manen en el club en el tècnic madrileny ha estat sempre nítida. I el gran desig que tenen és que sigui ell, el líder del projecte que els va fer tornar a primera i arribar a la Champions, qui ho aixequi. El perill és que, més que una esperança, s'acabi convertint en una utopia.

Publicat a:

-L'Esportiu. Nacional 23-09-2025, Pàgina 8

-L'Esportiu. Girona 23-09-2025, Pàgina 8

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/opinio/article/2577270-i-aixo-qui-ho-aixeca.html>